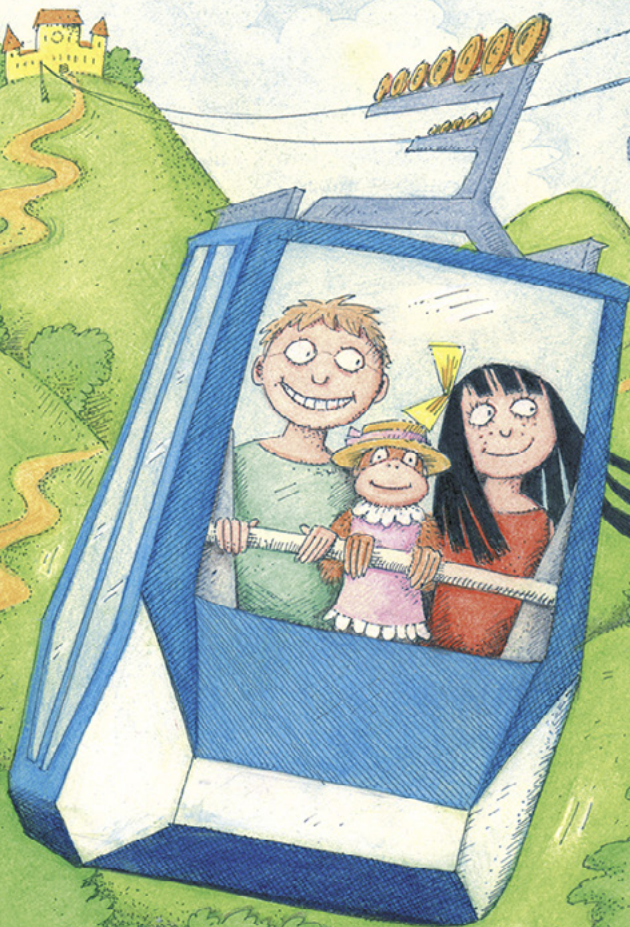

APRÍLOVÉ DOBRODRUŽSTVÍ

Helena Centnerová

Ilustroval
Jaromír F. Palme

FRAGMENT

Aprílové dobrodružství

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Helena Centnerová
Aprílové dobrodružství – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

APRÍLOVÉ DOBRODRUŽSTVÍ

Helena Centnerová

Ilustroval
Jaromír F. Palme

Obsah

1. kapitola	Překvapení	7
2. kapitola	Apríl ve škole	10
3. kapitola	Sešit plný tajemství	12
4. kapitola	Narozeninová oslava	15
5. kapitola	Lanovka na Větruši	18
6. kapitola	Opička v autobuse	23
7. kapitola	Konečně to zapadá do sebe	26
8. kapitola	Magda pyromanka	28
9. kapitola	Snídaně u Máry	32
10. kapitola	Semtele má průšvih	37
11. kapitola	Robin nacvičuje na spartakiádu	42
12. kapitola	Knedlíkový útok	46
13. kapitola	Tenisová brigáda	49
14. kapitola	Kačenka to nechápe	53
15. kapitola	Závody v šípkách	58
16. kapitola	Čarování v parku	63
17. kapitola	Velké prádlo	68
18. kapitola	Zvláštní sen	73
19. kapitola	Jako ryba ve vodě	76
20. kapitola	Klavír a bramboráky	83
21. kapitola	Aprílové počasí	89
22. kapitola	Tenisový turnaj	93
23. kapitola	Výlet do Krupky	98
24. kapitola	Konečně doma	104

S láskou pro Leonku, Míšu
a všechny děti,
které rády čtou.

Všechny postavy a jména v této knize jsou smyšlené.
Jakákoliv podobnost je čistě náhodná.

1. kapitola

Překvapení

„Vrrr, haf, haf!“

To bylo zase probuzení. Štěkání fenky Bikiny od sousedů mi kazilo narozeninovou náladu. Na to, že včera spadla už podruhé z terasy, se dala hodně rychle do kupy. Naše sousedka Vladka sice tvrdí, že Biki spadla proto, že už je stará, slepá a hluchá, ale já si myslím, že z terásky skáče, aby už byla od ní konečně pryč. Na Mikuláše jsme Bikinku dokonce viděli samotnou pelášit v červeném svetříku až tři ulice od našeho domu. Ale ani tento útěk se jí chudákovi nepodařil. Byla Vladkou lapena a odtažena domů.

Ale dnešek jsem si nehodlala nechat nikým zkazit. Deváté narozeniny mám přece jenom jednou za život.

„Emí – zlatíčko, vstávej, máš narozeniny,“ volala na mě maminka z kuchyně.

„Já vím, už jdu.“

„Pospěš si, za chvíli tu pro tebe bude Robin. A nezapomeň ho pozvat na dnešní oslavu.“

„Neboj se, už o ní ví.“

„Tak jo, odpoledne si to užijeme. Hlavně si dej ve škole pozor, ať tě někdo nevyvede aprílem jako minulý rok.“

„To teda ani náhodou.“

„Já už musím do práce. Mám tě moc ráda.“

„Já taky. Pá.“

Když mě Robin prozvonil, popadla jsem tašku a spěchala za ním. Před domem na mě čekalo veliké překvapení. Rob měl na vodítku malou, roztomilou opičku v růžových šatíčkách se slamáčkem na hlavě.

„Ahoj Robine, ta je krásná. Jak se jmenuje?“

„To je Magda, půjčil jsem si ji od rodičů z práce.“

„A co tomu řekne paní učitelka?“

„To je ten fór, vždyť je dneska apríl. Magda se líbí každému. Dokonce i vaší sousedce Vladce. Podívej se, jak nás nenápadně šmíruje za záclonou.“

V okamžiku, kdy jsem se otočila, uviděla jsem už jen rozevlátou záclonu za oknem. Vladka nečekaně rychle zmizela.

Dnešní cesta do školy byla parádní. My i Magda jsme si to užívali, i když jsme nějakým lidem a dětem pořád vraceli nazpátek jejich věci, které jim mazaná opička sebrala. Noviny, deštník i kabelku nakonec vrátila, ale malinové lízátko se nám už zachránit nepodařilo. Copatá holčička, která ho ještě před chvílí lízala, teď ječela na celé kolo a zlostně dupala nožičkou.

„Robine, chyt' Magdu a zdrháme pryč, nebo se do školy dneska vůbec nedostaneme.“

„Emo, Magda mě pořád tahá za vlasy. Já už to prostě nevydržím. Vezmi si ji na chvilku ty.“

„Cože?“

Otočila jsem se k Robinovi, ale Magdu jsem už nikde neviděla. Běželi jsme směrem ke škole a už z dálky k nám doléhal křik pana školníka:

„Tak ty neumíš pozdravit, a ještě se přede mnou schováváš na stromě? Myslíš si, že tě nevidím? Ale já tě moc dobře vidím, holčičko. Upaluj do školy, už dávno zvonilo.“

Magda se protáhla kolem školníka a zmizela nám z očí. Snažili jsme se nepozorovaně dostat za ní, zatímco se za námi ozývalo:

„To snad není možný, pořád se tu někdo courá. Nejdřív ta chlupatá s kloboučkem a teď ještě vy dva. To se musí nahlásit.“

2. kapitola

Apríl ve škole

Magdu jsme doběhli až u naší třídy. Robin přišel na skvělý nápad.

„Emo, co kdybychom Magdě dali moji kšiltovku a brejle? Mohla bys ji vzít do třídy místo mě.“

„To je skvělý, třeba si ani nikdo nevšimne, že to nejsi ty.“

„Co tím chceš říct? Že jsem mrňavej, chlupatej a taky trošku smradlavej?“

„No, někdy, možná...“

Když jsme s Magdou vešli do třídy, všichni seděli v lavicích a počítali. Byla matematika.

„Dobrý den, paní učitelko, omlouváme se s Robinem, že jdeme pozdě. My jsme cestou...“

„Jakýpak dobrý den? Neznáte hodiny? Všichni se už učíme a vy dva nás akorát zdržujete. A proč má Robin ten růžový obleček?! To jako, že je apríl? To se mě snažilo napálit už tolik dětí, ale všechny jsem odhalila a potrestala. Vždyť už to není ani vtipné – každý rok APRÍL, APRÍL, APRÍL!“

Magda na naši paní učitelku Dorku zírala jako na zjevení a potupně se za mnou odšourala do lavice. Celá třída byla nadšená a zubila se od ucha k uchu.

Najednou se rozletěly dveře, ve kterých stál totálně vytočený školník. Za kapuci držel našeho pravého Robina a křičel:

„Dorko, vlastně co to říkám, paní Vallachová, tenhle kluk poslouchal u dveří. Nepatří k vám?“

„Ale jistě, to je náš Robin. Ale jak to, vždyť už dneska jednou přišel, ne? Podívejte se, sedí támhle v první lavici.“

„To ale není kluk, to je ta malá chlupatá holčička, co se přede mnou schovávala na stromě.“

„Robine!!! Zůstanete s Emou dnes odpoledne po škole a celá třída bude za trest tři týdny o přestávkách sedět v lavicích. Ony vás ty aprílové žertíky přejdou. Cha cha chá.“

Ještě že v tu chvíli zazvonilo, protože by to s paní učitelkou jinak určitě seklo. Byla rudá jako rajče, měla za brýlemi vypoulené oči a celá se třásla vzteky.

3. kapitola

Sešit plný tajemství

Nikomu ze spolužáků se dnes po vyučování nechtělo domů. Všichni si přáli být s Magdou. Shodli jsme se na tom, že tak skvělý apríl jsme ještě nezažili a vůbec nám nevadí, že na nás čeká slíbený trest. Anežka s Pavlínkou se nabídly, že Magdu pohlídají, když budeme s Robinem po škole.

„Musíme si pospíšit, ať je to za náma. Odpoledne mám přece tu narozeninovou oslavu.“

„Tak tady jste,“ rozléhal se chodbou hlas naší učitelky. „To je dost, že jdete. Nechce se vám, co? Komu by se taky chtělo, když je venku tak hezky. A to ještě netušíte, co jsem si na vás vymyslela. Za trest uklidíte celý kabinet. Mám tam hrozný nepořádek. A né že něco rozbijete! Já mám teď důležitější práci,“ řekla a s časopisem v ruce si odešla uvařit kafe.

„Přijdu si vás zkontrolovat, tak alou do práce.“

„Robine, jestli se do toho rychle nedáme, tak tu oslavu určitě nestihneme.“

„Já se snažím, ale všechno tu je na jediný hromadě, a ještě tak zaprášený.“

„Tak já to začnu otírat a ty to rovnej do regálů.“

„Díky, Emi.“

Když jsem Robinovi podávala další knížky, vypadl na zem starý, vybledlý sešit. Všimla jsem si, že je na-

depsaný *Hodnocení žáků 3. B, školní rok 1979–1980*.

„Co to máš, Emo?“

„Nějaký starý sešit s hodnocením třetáků.“

„Podíváme se do něj?“

„Tak jo. Takhle starý sešit jsem ještě nikdy v ruce nedržela. Je tu seznam všech dětí a u každého je něco napsáno. Tady ten kluk byl asi pěkný syčák, už jenom to jméno – Adam Semtele. Píše se tu, že byl neukázněný, vulgární, ubližoval ostatním dětem a jeho stolování bylo otravné.“

„Co to jako znamená?“

„No, že jedl rukama, polívku srkal a u jídla krkal.“

„Ukaž, já se taky podívám. Emi, tenhle kluk má stejný příjmení jako ty.“

„No jo, to je fakt zvláštní. Třeba je to nějaký můj příbuzný – Marek Lait.“

„Nejmenuje se tak i tvůj táta?“

„Jo, jmenuje. To by opravdu mohl být on, protože taky chodil do naší školy.“

„Tak si o něm něco přečteme: *Marek Lait je studijní typ, pěkně recituje, mezi spolužáky je oblíbený, ale vyhýbá se kolektivním sportům. Letos opět nebyl v prvomájovém průvodu!!!*“

„Nechodila s mým tatškou do třídy i tvoje maminka?“

„Chodila, a dokonce i moje teta, vždyť jsou dvojčata.“

„Tak si taky přečteme, jaké byly: *Anna Srbecká je hodná jen tehdy, pokud nesedí se svojí sestrou Lucií. To opravdu nejde! Je nadaná na výtvarnou výchovu. V letošním roce nasbírala nejvíce léčivých bylin.*

Lucie Srbecká je hodná, milá a kamarádská. Má kladný vztah ke všem zvířatům. Do třídy už přinesla ježka, morče, psa, kočku, žížalu, holuba, ještěrku a poníka. Čekám, kdy přivede opici nebo velblouda.“

„Tak to je teda fakt hustý.“

„A která z nich je vlastně tvoje maminka?“

„Moje mamka je Lucie.“

„Já jsem si to myslela, jseš po ní.“

Ťuk, ťuk, ťuk.

„Slyšela jsi to? Co to je za zvuky?“

„No to se mi snad jenom zdá. Podívej se do okna.“

„Ale to je přece Magda. Asi holkám utekla. Musíme ji chytit.“

Otevřeli jsme okno a vylezli opatrně za opičkou ven. Ještě že je kabinet v přízemí.

4. kapitola

Narozeninová oslava

Když jsme s Robinem a Magdou doběhli celí udýchaní k nám domů, oslava akorát začínala. Maminka se nás zeptala: „Kde se touláte? To chcete přijít o dort? A co ta opička? Doufám, že to není dárek?“

„Kdepak, ta je moje. Jmenuje se Magda a právě kvůli ní jsme byli teď s Emou po škole.“

„Jak to, Emi?“

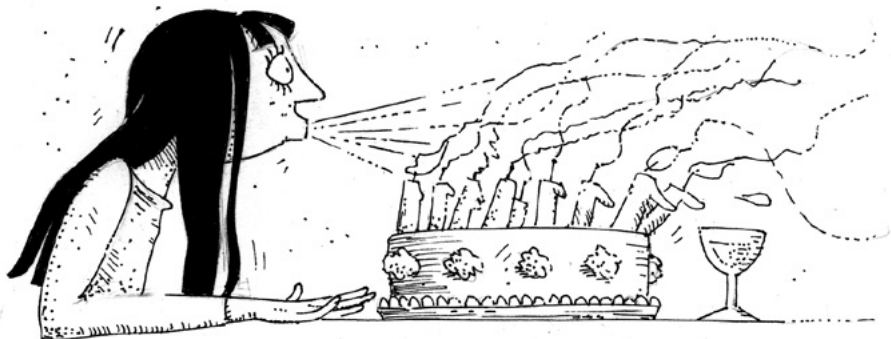
„Chtěli jsme paní učitelku napálit, když je ten apríl, ale úplně nám to nevyšlo. Já ti to potom všechno vysvětlím.“

„Dobře, ale teď už pojďte ke stolu, ať si může Emička sfouknout svíčky na dortu.“

„Nezapomeň si něco přát.“

Pfffff!

„Paráda, jsi šikulka, Emi. Připomnělo mi to jednu příhodu z dětství,“ řekl tatínek. „Možná už jsi ji, Robine, taky někdy slyšel. Když slavily deváté narozeniny tvoje mamka s tetou, málem

u toho vyhořely. Přinesl jsem tenkrát holkám dvě bílé myšky. Pro každou jednu. Byly v papírové krabičce se senem. Při sfoukávání svíček na dortu se jedna svíčka naklonila a spadla do krabičky k myškám. Seno začalo hned hořet. Byl to pěkný foc. Nejhorší ale bylo, že se nám oheň nedařilo uhasit. Zavolali jsme tenkrát hasiče, ale ti si mysleli, že je to apríl, protože chvíli předtím tam volal jeden náš spolužák, že hoří škola. A protože to nebyla pravda, byli hasiči ve střehu, nevěřili tomu a nechtěli k nám přijet. Naštěstí se podařilo oheň uhasit. Pomáhali jsme všichni, jak jsme mohli. Nakonec to dobře dopadlo a nikomu se nic nestalo. Myšky utekly a tím si zachránily život. Ale Anně s Luckou to bylo hrozně líto.“

„Tuhle příhodu jsi mi ještě nikdy nevyprávěl, tati. Hlavně že měla šťastný konec. Tak mě teď napadá, copak asi dostanu k narozkám já? Už se nemůžu dočkat.“

„Tak jdeme na to.“

„Milá Emičko, přejeme ti s tatínkem, aby se ti splnila všechna tvoje tajná přání. Máme tě moc rádi a tady máš od nás stříbrný řetízek s klíčkem. Ten tě před vším ochrání. Opatruj si ho.“

„Děkuju, ten je nádherný. Budu na něj dávat pozor,“ řekla jsem a připnula si ho hned na krk.

„My ti s dědou, Emísku, přejeme hodně jedniček ve škole

a ať máš pořád takové správné kamarády, jako je Robin. Tady máš od nás kytíčku a knížku.“

A děda dodal:

„To si počteš, mně se to moc líbilo.“

„Jé... Děkuju. Opravy a údržba jízdnic kol, není to spíš pro taťku? Co já s tím?“

„Ale co tě nemá, tam se toho naučíš. Stačí se jen začíst. A obzvlášť kapitola ‚Výměna lanek‘ je napínavá od začátku až do konce. A navíc jsou v celé knížce krásné barevné fotografie. Až si ji přečteš, tak ji můžeš půjčit i Robinovi, ale musí na ni být opatrný. Ta kniha je starší než vy dva dohromady.“

„No a nakonec já s Magdou. Už si konečně ty narozky užij. Od rána to byl pěkný bláznec. Jsi fajn kámoška. Tady máš nové číslo Čtyřlístku a tenisáky. Ale kde jsou? Magdo, vrať mi je, ty jsou pro Emu.“

„Děkuju, Robine, jsou to krásný dárky. Mám z nich velikou radost.“

Oslava byla skvělá. Piškotový dort s ovocem všem chutnal, dokonce i Magdě. Seděla celou dobu Robinovi na klíně, hrála si na hodnou a jedla rukama jako Adam Semtele. Ale u opičky to nevadí a u Magdy to dokonce vypadalo roztomile. Pořád mi vrtalo hlavou, jestli ten tatínkův spolužák, co volal k hasičům, byl Adam Semtele. Musíme to pak s Robinem probrat.

„Emi, my máme s tatínkem pro tebe ještě jeden dárek. Pojedeme dneska všichni lanovkou na Větruši a tam si dáme obrovský zmrzlinový pohár. Vyhlašuju soutěž o to, kdo sní nejvíc kopečků zmrzliny.“

„Tak tomu říkám super nápad. To bude lepší než uklízet školní kabinet.“

„Tak vyrazíme, ne?“

5. kapitola

Lanovka na Větruši

„Vsadím se, že je naše auto rychlejší než lanovka na Větruši,“ řekl tatínek.

„Tak to zkusíme. My s Emou a Magdou pojedeme lanovkou a vy autem.“

„Ale Magdu vám do kabiny nepustí.“

„Vzali jsme si na ni tašku. Bude to vypadat, že vezeme pejska.“

„Jen aby to vydržela.“

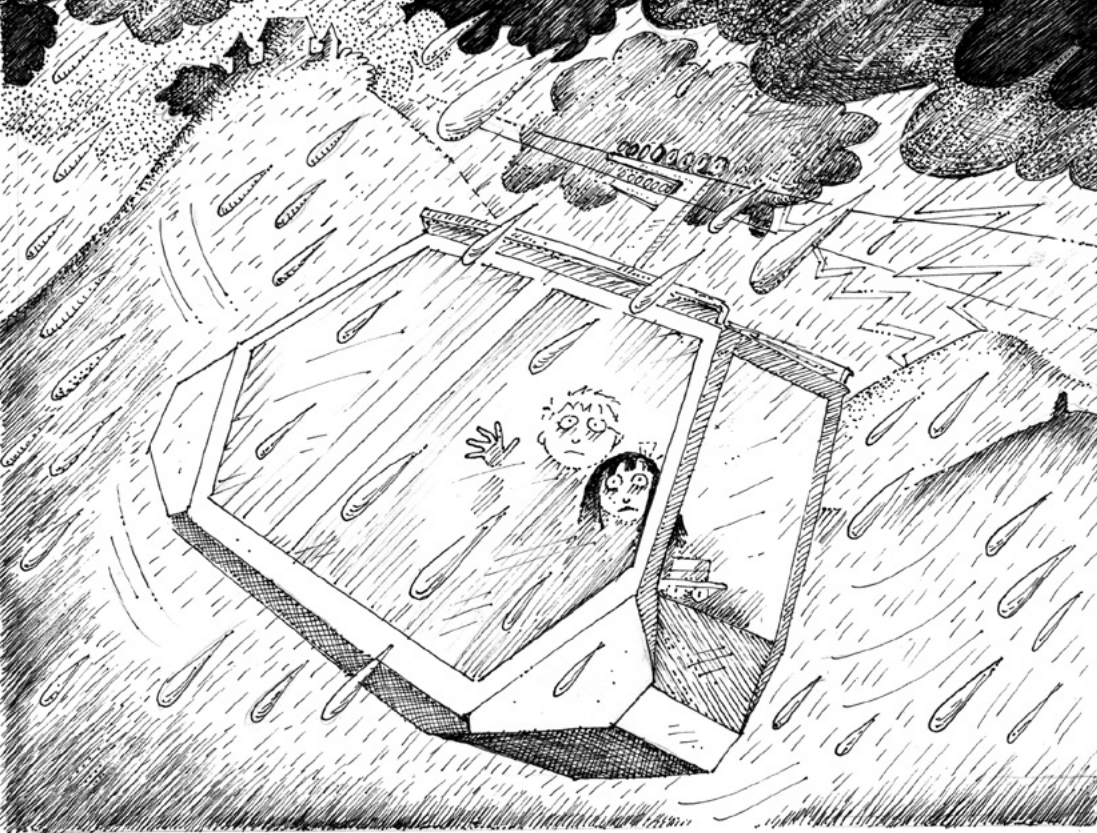
„To dá, vždyť to bude trvat jen dvě minuty.“

Tatínek se ozval: „Dvě minuty? To bych ve vašem věku vyběhl nahoru jako vítr, a ani bych se u toho nezahlýchal.“

„Tos mi, tati, nikdy nevyprávěl, že jsi byl tak úžasnej běžec.“

„Nejenom běžec, já byl skvělý prostě ve všem. Hrál jsem fotbal, hokej, tenis, házenou, volejbal, nohejbal, vodní pólo, ...“

Podívala jsem se na maminku a ta se jen potutelně usmívala. Asi už si představovala, jak s tačkou vyhrajou.

Ale sázka teprve začala. Nastoupili jsme s Magdou do lanovky. Vše proběhlo bez problémů. Nikdo si nevšiml, že pašujeme opičku.

„Emi, když jsme tu sami, mohli bychom Magdu pustit. Ať si to užije.“

„Ta bude šťastná.“

Najednou jsme všichni tři uviděli obrovský černý mrak, který se k nám rychle blížil.

„Nebojíš se, Emo?“

„Ne, proč?“

V tu chvíli se zvedl silný vítr, který rozhoupal kabinu lanovky, a z mraku nad námi vyšlehl oslňující blesk. Hrozně

jsme se s Magdou lekly a skočily obě dvě na Robina. Pak už byla všude jenom tma a ticho...

„Robine, nech toho, nedrcej do mě.“

Když jsem otevřela oči, nestál nade mnou Robin, ale vykulená Magda.

„Co se to stalo? Vždyť tu není lanovka.“

„Já nevím. Možná se nám to jenom zdá.“

„Tak víte co, holky, půjdeme to tu trochu prozkoumat.“

Všechno vypadalo tak zchátrale. Zámeček Větruše byl zavřený. Nebyla tu lanovka, bludiště ani tenisové kurty. Naše auto na parkovišti taky nestálo.

„To jsme vážně tak rychlí?“

„Asi jo.“

Najednou se kolem nás prohnala skupinka dětí, která křičela: „Soudružko učitelko, soudružko učitelko, Adam nám sežral svačinu.“

„Ale děti, to se přece neříká.“

„No tak nám sežral jídlo.“

„Adame, chovej se slušně, nebo už pojedeme do školy.“

„Emo, slyšelas to? Proč té paní učitelce říkali soudružko?“

„Já nevím, asi se jí to líbí. Můžeme se jich zeptat.“

Na trávníku vedle parkoviště si kopala skupinka kluků s míčem. Volali:

„Máro, pojď si s náma začutat.“

„Dejte mi pokoj, žádná svačina, a ještě bych měl hrát fotbal?“ odpověděl jim ten Mára.

„Emo, co kdybych šel hrát já? A ty si zatím můžeš promluvit s tím klukem. Třeba se něco dozvíme.“

„Proč ne, můžeme to zkusit.“